

Архимандрит Андреј (Кононис)
БЛАГОДАРНОСТ

Престани да ропћеш! Престани да си стално незадовољан, престани се жалити, преживљавати «неправду» и понашати се као да ти је неко крив. Знадеш ли колико људи тренутно страда, баш у овај моменат? Колико је болесних који с мукама умиру у болницама... То је страшно.

Недавно ми је позвонио један човек и рекао: «Сутра ујутро идем у болницу – ћерку ће да ми оперишу». Да ли си ти некад седела у болници у исчекивању новости о стању блиског човека? Мимо тебе пролазе доктори, сеestre, а ти седиш и с ума силазиш од узнемирености (брига)...

А ти ми ту причаш да имаш проблем.

Молим те, хајде да будемо озбиљнији, јер ми често бивамо просто неблагодарни. Реци бар једном «Хвала!».

Када сам био мали прочитао сам у једној књизи такву фразу: «Мучило ме то што немам новца за нове чизме, док нисам угледао човека без ногу». И тада сам почео да размишљам о тим речима. Човек је хтео да купи себи обућу, но није имао новаца, и то га је мучило. И тада је угледао човека који није имао ноге. И, вероватно је рекао себи: «Неблагодарни! Не можеш да купиш себи чизме и узроптао си. Но тај човек нема ноге. А ти си здрав, и имаш ноге!»

Не говорим сада о том да си ти – просто мученица у свом трпљењу (мада то тако и јесте). Го-

ворим ти о томе да је код тебе све у реду. Ти добро спаваш, не мораш да узимаш лекове, немаш тако озбиљних проблема као други што имају. И, свеједно, теби се чини да ти је неко (или нешто) крив(о).

Треба да схватиш да се живот састоји из проблема. Они никуда не изчезавају. Ако мислиш да ће твој проблем изчезнути, да, ти си у праву, он ће заиста изчезнути, но, на његово место ће се појавити други проблем.

Проблеми се не завршавају. Такав је живот. Живот – то је бол, труд, брига, и скорби. Схвати то, добро то утуви себи у главу и реци: «ја ћу да научим живети са својим проблемима, као са својим друговима. И ако успем да превазиђем данашњи проблем, онда ће се кроз месец, или три, или кроз годину појавити нови проблем, и поново ћу да се учим таквим речима као «трпљење», «смурење», «духовна зрелост», «мудрост». Мом уму ће се придодати мудрости зато што управо кроз страдања постајемо мудрији». Схвати то.

Прекрасно је мислити да је код других све лепо. Но, на самом делу свако има – свој бол. Ти се нпр. бринеш о својој малој деци. Да, и сви ми преживљавамо тешке тренутке због нечег, то је неоспорив факт. И шта нам је чинити? Ништа. Научити се живети са свим тим, благодарјећи Бога и сваког тренутка радујући се Његовим даровима.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ТРИНАЕСТА НЕДЕЉА ПО ВАСКРСУ

св. ап. Тадеј; св. муч. Васа и деца њена
свети свештеномученик Рафаило Шишатовачки
Мш. 21, 33 – 43, зач. 87; 1Кор. 16, 13 – 24. зч. 166.

схиархимандрит Авраам (Реидман)

О ПРИНУЂАВАЊУ СЕБЕ НА ХРИШЋАНСКИ ЖИВОТ

Рече им Исус: Зар нисте никада читали у Писму: Камен који одбацише зидари, њај њосијде глава од ула; њо би од Госиода и дивно је у очима нашим. (Мт. 21, 42)

Попут древних Јудејаца, и ми занемарујемо оно што је најважније у животу – онај крајеугаони камен, који се налази у самом темељу, на кога се ослањају сви зидови који одржавају дом душе, дом врлине. А ми за основу свог живота узимамо све могуће, само не Христа. Треба отворено признати да у животу већине људи, на жалост чак и православних, религија заузима другостепено место, чинећи тек мали део њихове свести и менталитета. Највећим делом живимо у земаљским бригама, дишемо земаљском, а не хришћанском љубављу према својим ближњима, жељом да не будемо гори од других, понекад и завишћу, среброљубљем... Ето на чему ми уистину зидамо дом своје душе. На томе је заснован читав наш живот. Искрено признајмо себи: ка-

да ми мислимо о Христу? Чак и на јутарњој и вечерњој молитви бивамо обузети сујетним помислима, а шта тек да кажемо о остатку дана? Тек ако се при налету тешких искушења изненада сетимо да смо хришћани, схватајући да се неки поступак не сме учинити, да је ту границу немогуће проћи. Али уколико се не дешава ништа нарочито, ми проводимо дане као људи којима је хришћанство потпуно страни. Само увече, када станемо на молитву, поново се сетимо своје вере, па и то механички, и нека би Бог дао да макар неколико речи молитве изговоримо искрено и да се оне дотакну нашег срца, изазвавши унеколико умилење или покајање. Наше је стање неправилно, ненормално и управо њега Спаситељ изобличава. Све треба да буде изграђено на хришћанству. Ми на све треба да гледамо као хришћани: као хришћани да се облачимо, да лежимо да спавамо и да устајемо, једемо и пијемо, разговарамо са људима, па чак и дишемо. Да не

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

говорим о врлинама, о односу према људима, о љубави према Богу и ближњем. Све треба чинити хришћански. И живети и умирати. Убеђења и осећања истинског хришћанина прожимају читав његов живот и све освећују. У свако време и на сваком месту, и у малом и у великом, треба да мислимо како да угодимо Христу.

Најједноставнији начин да се то постигне јесте непрестано помињање свесветог и најслађег

одједном изменити на боље. Исусова молитва не замењује врлине, већ је она средство за њихово стицање. Заповест о непрекидној молитви јесте иницијална заповест која нам даје силу да испунимо и све остале.

Треба принуђавати себе, не само на молитву, већ и да живимо по Јеванђељу. Ради тога треба да чешће читамо Нови Завет, светоотачку литературу која га тумачи, а нарочито, да се учимо да у свом свакодневном животу

Д а ли су само Јудеји распели Исуса Христа? Нека свако од нас приђе Христовом гробу и заплаче над тим ранама, над свим срамним мучењима тога јагњета Божијег, који је узео грехе свију. Ране су те - наше дело. Неблагодарни, лукави, тврдоглави и зли Јевреји, учинили су ужасно дело једном за свагда, премда и против своје воље, на добробит и спасење читавог света, сваке верујуће душе. А ми то исто чинимо свакога дана, свакога часа. Ми распињемо Господа својим гресима: грешимо и не осећамо своје грехове; грешимо и не престајемо грешити. Ми сагрешисмо, а Отац небески предаде Њега, грехова ради наших (Ис. 53, 6).

свешти њраведни Јован Кронштајтски

имена Господа Исуса Христа, Сина Божјег. Непрекидно се молећи, ми непрекидно подсећамо себе да смо хришћани, да смо грешници, немоћни и да нам је потребна његова помоћ и на тај начин чинимо, иако слаб, покушај, неку малу самопринуду да се приближимо томе стању, које се може назвати својственом правом хришћанину. Треба у темељ, у угао, ставити веру у Господа Исуса, а не у ма шта земаљско: породично благостање, личну срећу, телесне насладе. Свакако не треба да мислимо да ће се, уколико будемо механички и без пажње, непрекидно понављали Исусову молитву, све

примењујемо морално учење Цркве, које се налази у Светом Писму и Светом Предању. Не треба сматрати да се хришћанство обавезно пројављује у нечем великом или да се састоји једино у непрестаној молитви. Када се возимо аутобусом и стицају нас, и тада треба да реагујемо као хришћани, а не као неверујући људи - грубошћу, гневом. Када се јави незадовољство у породици - и овде је неопходно владати се хришћански. Било да смо у аутобусу, на вечери или ручку код пријатеља, чини нам се, на најнеподеснијем месту - увек и свуда у главу угла треба да буде постављен Хри-

стос. У свим малим стварима, на које обично заборављамо, не примећујемо их и због тога бесконачно грешимо - у свему томе треба да смо хришћани. У свом свакодневном и рекли би смо, сујетном животу, у сваки тренутак живота морамо да ставимо у темељ Господа Исуса Христа и његове заповести и на томе заснивамо свој живот. У супротном немамо права да се назовемо хришћанима. По нашој представи хришћанства, треба да се збуде неко велико искушење, нека

животу и неће бити неких нарочитих провера, и дај Боже да их ни не буде (само онај који се на да у себе и горди човек жели невоље и искушења, онај који здраво размишља никада их неће тражити). Тако ће читав наш живот проћи и ми нећемо да осетимо ни један тренутак у коме нам је неопходно да се владамо као хришћани. Чиниће нам се да није било могућности да покажемо да смо верујући. Све то изражава наше не познавање Господа Исуса Христа, као и то да се

Г оспод нам каже да пут ка Царству Небеском води кроз велику патњу, а ми не верујемо. Сви желимо да будемо здрави и срећни, сви желимо да лепо уредимо свој живот на земљи. Господ нам каже да ће у Царство Небеско ући само они који узму свој крст, а нама то опет не одговара и поново инсистирамо на свом, иако сматрамо себе верујућима. Чисто теоретски знамо да се у Јеванђељу садржи истина, али је цео наш живот у супротности с њом. И често немамо страх Божији, зато што заборављамо да је Господ увек поред нас, да нас увек гледа. Зато тако лако грешимо, лако осуђујемо, лако човеку можемо да пожелимо зло, лако можемо да га занемаримо, увредимо и повредимо.

прошојереј Димитрије (Смирнов)

велика провера, при којој ћемо показати да смо хришћани. Ти, пак, покажи да си хришћанин тада када су те нагазили у аутобусу или када си стигао кући, а ручак није спреман. У таквим и у озбиљнијим ситуацијама, Божја благодат ће ти помоћи да прјавиш хришћанске врлине. У супротном, уколико занемарујемо мала, свакодневна дешавања и тражимо нека нарочита, тиме показујемо своје лицемерје, лукавство, као и то да у самој ствари и не желимо да живимо хришћански. Можда у нашем

Хришћанство у нашем животу и схватању живота налази на последњем месту.

Почнимо са Исусовом молитвом, почнимо са принуђивањем себе на све што заповеда црквени устав. Постепено ћемо се научити да пазимо на себе и видећемо да је сваком хришћанину, па и оном најобичнијем човеку, од јутра до вечери остављено широко бојиште да би принео Господу плодове и људима показао да је он заиста хришћанин. Амин.

6. септембра, 1998.